

mu se uporno držao nozdrva. Dok se džin u njemu dizao, od podrignu kroz ljubičaste usne. Otkako su ga pustili bio se ugojio, pa čak i povratio svoju staru boju - u stvari, i više nego povratio. Crte lica su mu zadebljale, koža na nosu i jagodicama ogrubela i pocrvenela, čak je i ćelavo teme bilo previše ružičasto. Kelner, i ovog puta nepozvan, donese šahovsku tablu i poslednji broj Tajmsa, savijen na strani sa šahovskim problemima. Zatim, videvši da je Vinstonova čaša prazna, donese bocu s džinom i napuni je. Vinston nije morao da naručuje. Znali su njegove navike. Šahovska tabla ga je uvek čekala, sto u uglu bio uvek rezervisan; čak i kad je kafana bila puna on je za svojim stolom sedeo sam jer niko nije hteo da bude viđen u njegovoj blizini. Nikad se nije trudio da računa koliko je popio. U nepravilnim razmacima podnosili su mu komad prljave hartije za koji su govorili da je račun, no imao je utiska da mu stalno naplaćuju manje. No bilo bi mu svejedno i da je obratno. Sad je uvek imao para. Imao je čak i posao, sinekuru plaćenu daleko bolje no njegova ranija služba.

Muzika s telekrana prestade. Program nastavi spikerov glas. Vinston podiže glavu, ali posredi nije bio bilten s fronta. Samo kratko saopštenje Ministarstva obilja da je u prethodnom tromesečju norma desete troletke za proizvodnju pertli premašena za dvadeset osam odsto. On ispita šahovski problem i postavi figure. U pitanju je bila komplikovana završnica, pri čemu je trebalo upotrebiti i dva konja. 'Beli vuče i dobija u dva poteza.' Vinston podiže pogled na portret Velikog Brata. Beli uvek matira, pomisli on s nekim maglovitim misticizmom. Uvek je tako udešeno, bez izuzetka. Ni u jednom šahovskom problemu od početka sveta nije pobeđivao crni. Ne simbolizuje li to večitu, nepromenljivu pobedu dobra nad zlim? Ogromno lice ga je posmatralo, puno smirene snage. Beli uvek matira. Glas iz telekrana zastade i nastavi drukčijim i mnogo ozbiljnijim tonom: "Upozoravate se da budete spremni za važno saopštenje u petnaest i trideset. Petnaest i trideset! U pitanju su vesti od najvećeg značaja. Pazite da ih ne propustite. Petnaest i trideset!" Zveketava muzika ponovo zasniva.

Vinstonu zalupa srce. To će biti bilten s fronta; instinkt mu je govorio da će vesti biti loše. Celog dana su mu se, s malim naletima uzbuđenja, vraćale misli o strahobnom porazu u Africi. Činilo mu se da gleda evroazijsku armiju kako kulja preko nikad neprekoračene granice i prodire na vrh Afrike kao kolona mrava. Zar nije bilo moguće nekako ih napasti s boka? U glavi mu je jasno stajao obris zapadnoafričke obale. On podiže belog konja i pomače ga preko table. Tu je pravo mesto. Još dok mu je pred očima bila crna horda koja juri na jug, on vide drugu silu, neobjašnjivo skupljenu, kako im najednom prodire u pozadinu i preseca kopnene i pomorske komunikacije. Činilo mu se da svojom željom oživljava tu drugu silu. Ali treba dejstvovati brzo. Ako vladaju celom Afrikom, ako se dočepaju aerodroma i podmorničkih baza na rtu Dobre Nade, preseći će Okeaniju nadvoje. To bi moglo značiti svašta: poraz, rasulo, ponovnu podelu sveta, propast Partije! On duboko udahnu. U duši mu se borila čudna smešna osećanja - mada to nije bila smešna u pravom smislu - tačnije, nekoliko uzastopnih slojeva osećanja, pri čemu se nije moglo znati koji je sloj najniži.

Grč prođe. On vrati belog konja na mesto, ali za trenutak se nije mogao usredsrediti na problem. Misli mu ponovo odlutaše. On skoro nesvesno ispisa prstom po prašini na stolu: $2 + 2 =$

"U dušu ti ne mogu ući", beše mu rekla ona. Ipak su mogli.

"Šta ti se ovde desi ostaje zauvek", beše rekao O'Brajen. To je bila prava reč. Od nekih stvari, svojih sopstvenih dela, čovek se ne može oporaviti. U grudima mu nešto bude ubijeno: spaljeno, sažeto.